

Kong Erik og de Fredløse,

historisk Roman i to Dele

af

Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortf.)

„Intet — intet, høje Mester!“ — svarede den unge Islænder Stemme med et smerteligt Udbrud.
„Jo, viselig!“ — lod Svaret — „du selv og den store evige Natur bliver der tilbage, og, om du vil, en stor og magtig Guddom, den er Anden og Sjælen i denne Natur, og som du selv er en Del af. Al Sandhed, al Videnskab ligger deri slumrende og begraven. Vælg den, om du kan! fremtald Guddommen i dig selv og i Naturen! behersk den med den magtige Kunst! spørg dristigt og tvung den til Svar!“

„Det formaar jeg ikke, min vise Mester!“ — lod den unge Islænder Stemme — „men kunde jeg vælte den dybe Natur og tvinge den til at løse Gaaden, jeg stirrer paa, vilde den da spare mig andet, end hvad alle døde have høret de levende, hvad den døde Bøla svarede Odin i vore gamle Sange, hvad Samuels Land svarede Saul hos Troldsvinden i Endor: du skal dø, du skal dø i Morgen!“

„Vel!“ — tog atter Videmanden Ordet — „selv om Svaret ikke klang stort glædeligt — var det kun Sandhed, kunde en Filosof, en Lektarbroder, en Naturs og Sandhedens Præst da nogen Sinde fordrø eller ville andet? Men smigres vil I — stufes vil I alle: derfor hanger I saa fast ved den smigrende Vagn, men hader og forfølger Sandheden, som Ugudelighed, Kættereri eller Djævelskab. Derfor kan endnu Pader og Bisper, som forud Profeter og Ordgæstter, med alle mulige Religionsstiftere og Sværmerer, føre den hele Mennefteslag i Blinde om i en Kreds af Bilsfarelsere fra det ene Aarhundrede til det andet, til de saa Dvælene op en Gang og se, at de staa, hvor deres blinde Fødre stode, ved Naturs og Selskab, som de for alle deres Drømmerier glemte at aabne gennem Aarhundreder. Selv der staa nu du, min Aarling! og er nær ved at fortvivle, fordi alt det Høne Gøglerer er bortpuft af min Mund, som en Sæbeboble — og du intet ser uden et stort, uhyre Lig, som jeg taler Naturen. Men, se! det store Lig vaagner — det er en Guddom, men dog vor Slæde, underdanig for den store, bevidste Guddomstræft i os selv. Kun ved os kan Naturs Guddom komme til Selbertendelse; kun i os selv og i vor Villie lever den eneste store og virkelige Gud, vil falde adlyde. Mod, Laurentius! Mod! — Sandheden maa frem — den slumrende, formummende Naturgud maa vækkes og afløses! den maa oplade sine inderte Dybder! den maa tilbagegive os hvad den har ranet og stjålet! — de vises Sten maa udfindes, om saa dens Vindning synes os Død og Fortjænkelse endvidelig!“

Der blev atter stille i Sidelamret. Aage havde beangstet sig til Vidnes og, den helige Naturluft strømmede ind til ham. Luften var bleven klar. Aage opløstede sine Dvæle mod den høje Stjernehøveling. — Han knugede sine Hænder om Korsstøtten paa sit Sværd; der laa som et Bjerg paa hans Bryst; han bøjede sit Ansigt med en stille Bøn og rejste sig bønligt med frisk og frejdigt Mod. „Gud ste Tak og Pris! jeg ved det dog bedre!“ — sagde han træstøt — „han berinde er lige saa vist en Vagter og Bedrager, som han beroppe er Aarliggheden selv“ — og den, han sendte os, var Vejen og Sandheden.“

Han vilde nu rolig lægge sig til Hvile; men da hørte han atter den lærde Mester Thrand's Stemme. Den unge Islænder hørte han ikke mer. Der taltes nu tyk, men sagte og høvelende, og det lod til at være om verdenslige Sager. Aage gjorde sig Uimage for intet at høre; det var ham modbydeligt; det syntes ham uærbødig, maatte at blive her et stund til at se hans Hemmeligheder. Han tænkte paa at gøre Støj, for at tilkæddegive sin Navn og Bræde og Bræde daggens Beskaffenhed; men i det samme hørte han Navnet „Mester Grand“ nævnes, og han studebe. Der høftedes endnu længe, og han hørte enkelte Ord, som satte ham i den største Uro. Der taltes om Kongen, om Junter Christoffer, om de fredløse, om Død og Undergang; men hvad det var kunde han ikke høre eller saa nogen Mening ud af. Endelig blev der stille. Det lod som hans fremmede Navn havde forladt Herberget; og henad Morgentunden faldt Aage i Søvn. Da han ved Daggry vakktes af sin Vaabensvænde, for at gaa om Bord med en Stansfarer, havde han drømt de forunderligste Ting. Han havde set en helt forandret Verden, uden Kloster og Munte, uden Riddere og befættede Borge, uden Madonnabilleder og Helgenner, uden Kirker og Krucifikser, uden Konger og Troner, selv uden Børn og Kvinder, syntes han, og med lutter Mænd med kloge, stirrende Dvæle og smaa, vanstaaede Stikkelser, ligesom Mester Thrand. Tilfældigt forekom det ham som Solen var udbrændt og hang, som en stor, sort Uld, over hans hoved, som Naamen og alle Stjernerne vare nedrevne og brugte til Hegn og Stengærder om smaa, visne Kaalhave. Alle Træer og Blomster vare oprevne og vilde til Træbler; alle Fugle og Dyr laa dræbte og opstaaene, og de smaa, kloge Buttel-Mænd sade med store Glarsvine og undersøgte de stinkende Waabser. Alt, hvad han saa, den hele forstyrrede og opløste Verden syntes ham endelig forandret til en eneste stor, uhyre Stenmasse, og der for en forfærdelig Røst her over den forstenede Verden og raabte: „se! det er din Verden! — det er din Gud! — det er de vises Sten!“ I sin Forfærdelse over denne Røst var Aage vaagnet, just som den raste Vaabensvænde bankede paa hans Dør, og han var endnu saa forstummet af Drømmen, at han ikke kunde afstille hvad han havde drømt fra hvad han syntes at have hørt af de fremmede Stemmer bag Brædegangen.

Syvende Kapitel.

Paa Stans Marked var der en stor Mængde Mennefter af alle Stæder forsamlet. Der brimede af Skippere og Røvmænd fra alle Verdens Hjørner, men især fra Hamborg, Lybøl, Rostok, Deventer og Overhøvel. Disse sidste

vare især Specerihandlere: de bragte fra Benedic og Genua de kostbareste Krydderier her til Marted; man saa endog Varer fra Indien, Persien og Ægypten; som disse driftige Røvmænd havde bragt ned ad Rhinen, og høormed de for til disse nordlige Lande. Her laa mange engelske Skibe med Vine; men hvad der især faldt i Dvælene var de mange prægtige Slags Klæde af alle Farver, der vadede som Flag ud fra Skibene i Havnen og laa i store Ruller paa Gaben under Telte og Brædestur.

Stans Belliggenhed var fordelagtig for Handelen. Byen strakte sig helt ud mod Strandbredden paa den staamste Røst mellem Falsterbo og Malmø; den laa norden for Falsterbo og var baade større og langt ældre end denne Stad. Over den gamle Stadsport stod en Sten med en Indskrift i det ældre staamte Sprog, som vidnede om Byens Uld, og som siden lod saaledes i et nyere Rim:

„Der Kristus lod sig føde,
Stod Lund og Stans i Grøde.“

Byens store Markeder vare især berømte, og i Markedsiden var der hyppig Overfart fra Sjælland, ligesom Samfundet i det hele mellem Staane og de andre danske Provinser var langt hyppigere, end den siden blev, da denne Stæne, med Sjælland mest besøgte Provins løsrev sig fra Riget. I den store Vrimmel af Markedsgæster saa man Riddere, Munte og Røstadsborgere baade fra Sjælland og Staane, blandt Bønder, Ridderfruer og pnyttelige Jomfruer; Terner, Dejer og Fædeburspiger fra de nærmeste Herreborge, mellem lafede Vælsere og smukke Landsbøpiger i deres staaende og balladeste Nationaldragter. Der vrimslede af Spillemand og alle Slags Gøglere. Der faldedes Vaternosterbaand og smaa Helgenbilleder ved Siden af alle verdenslige og fremmede Hppigheds-Varer. Over de to rigeste og mest besøgte Klædeudsalg paa Torvet vadede Henrik Gullandsfarer og Berner Kopmands betenende Flag-Mark, en Lindorm og en Drage, der, med et Bundt fammentnittede Lanjer og den lybste Rei i Kløerne, forvarede deres Skatte mod en Hov Røvere i ribberlig Dragt og i latterlige Brægebilleder. De fornemste Røvmænd, som havde deres Ubliggere eller besøgte Kræmmerfønde i Byen, havde ikke selv ved Udsalget; de vare derimod til Stede ved deres Stibes Ubløsing, for at paafe, at der ingen Told foredredes, der stred mod deres Handelsfønder. I alle Ripper lod der Musik og Dans. Der stænkedes rigeligt med tyk Uld og Vin for de rige Markedsgæster, medens de fattige nøjedes med staaft Porfæls. Henad Aften saa man mange berubede; hijs og her foresaldt Træter og Slagsmaal, saa at Stadsfogden med Byens Ratvagtere og de bevaabnede Byvænde ofte maatte blande sig derti.

Hvad der denne Gang paa Stans Marked tilbrog sig mest Opmærksomhed, var en med farvede Lygter behængt Markedsbod, tæt ved Skibsbroen, hvor der gjordes Udbud og forevistes mange nye, forunderlige Ting, som man kunde se og forbejde sig over, som Dvælenforblidelse. Her havde den lærde Thrand Hilsiter opløst sit optiske Teater. Han stod selv paa en Forhøjning og holdt Taler for Almuen om sine Kunststykkers Sjælbede og store Fortrin for alle de Melodier, Amuletter og faldte Univerfaldmidler, de lodde sig bebrage med af ularde Markstrigere og Gøglere. Han priste fornemmelig sine Kunstners Naturlig og Uhyldighed, medens han opfordrede et fordomsfrit Publikum til uden Fregt at træde nærmere og give Agt paa, hvad han, mere for Videnskabens og Sandhedens Skyld, end for verdslig Vinding, vilde forevise og forklare. Hans teologiske Beundrer, den unge Hr. Laurentius, som i sin røde, verdenslige Kappe ikke antog sig for nogen gejstlig, git ham ivrig til haande med Kunstnerne og indsamlede af og til i sin Rabuds Venge af Tilstuerne, dog paa en Maade, som viste, at han undfaa sig ved denne Forretning, som han, vist nok i et andet og frommere Stjemed, var bleven vant til, naar han paa St. Olavs store Kirkefest i Nidaros, som Poenitentiarus, havde indsamlet Almiser til Hellig Dvæls Kirkefest.

Tæt ved den lærde Markstrigers Bod brændte der en Lygte under et Madonnabillede i et lille, muret Kapel, hvor der tillige fandtes en stor, saftnaglet Fattigbøks. Ingen Røvmænd eller Skipper git fra eller til sit Stib, uden først ber at knæle og lægge en Stærv i Kløften til de fattige og til den helige Jomfrus Kirkefest. Ved dette saatalte Skibsrotapel stod om Aftenen Ridder Helmer Blaa med Drostens Vaabensvænde, Anud Hynbo, og nogle unge Riddere af Drostens Følge og gav nøje Agt paa enhver, der kom op fra Skibsbroen. De havde haft Mødbind hele Dagen og var først nylig komne i Land. Berner Kopmands Røstoffer-Stude laa for Anker i Havnen lige for deres Dvæle. Den var kommen til Stans med god Vind for Dag. Den driftige Skibsfører havde hele Dagen været om Bord ved Ubløsningen, og inden det blev mørkt, havde Ridder Helmer troet at se den fredløse Flygtning paa Skibet ved hans Side. Stude Forbrøderen vove sig i Land, var der søjet Anstalter til hans Aagribelse, og Stadsfogden var underrettet deroim; men Flygtningen lod ikke til at vilde forlade sit Fjæf. Efter Aft*) som berimod Berner Kopmand og Henrik Gullander med stor Bram og et anfæltig Følge af bevaabnede Skibsfolk i Land. De forsømte ikke at signe sig ved Kapellet og lægge en stærkt klingende Stærv i Fattigbøksen, idet de med en stolt og trodsig Mine git Riddere forbi.

„Hvor mange faldte Søloppenge monstro der nu er i den Blot?“ — sagde Ridder Helmer højt. Den svære Røstoffer vendte sig om imod ham med et rasende Blik; men Gullanderen stødte ham med betænkelig Mine paa Albuen, og de git videre. Helmer og de andre unge Riddere fulgte dem og syntes at have stor Lyst til at tugte deres Overmod.

Drost Aage havde ikke forjæmt at se Thrand Hilsiters Kunstner og de optiske Stuefæls, høormed han morede de forundrede Markedsgæster. Han havde afstøbt Kunstneren nogle af hans mærkeligste Sager og ladet sig underrette om deres Anvendelse. Han kunde ikke nægte, hvad han her saa af Roger Batos berømte Opfindelser sin Beundring, og han gav med Opmærksomhed Agt paa alt, hvad der forevistes. Det bestod mest i smaa Rigtstæser, hvorved Forstærkesglasets Virkninger benyttedes paa en hidtil her i Norden aldeles ukendte Maade, og hvorved Kunstneren opvakte stor Forbavselse. Hvad man saa i

*) Vænnen ved Solens Nedgang.

disse Rigtstæser var et blot smaa Dvæls Forvanding til Uhyrer, men selv en billedlig Verdensforvanding i Mester Thrand's egen Smag; Helgene og Martirer, Mirakelstæser og Legendebilleder, Munteprocessioner med „Corpus domini“, Madonnafaner og Krucifikser, fremstillede paa en latterlig Maade, ved Siden af alle de græste og romerle Guder med deres profaneste Skloshistorier. Alt dette git i taagede Brægebilleder forbi Tilstuerne Dvæle og forsvandt tilfældigt for en Mængde glimrende allegoriske Figurer, der stude forestille Sandheden, Viddommen, Filosofien, Friheden, de borgerlige Røstingsveje, Statsøkonomien, Naturbetragtningen og alt slikt. Saafnart det blev mørkt not dertil, foreviste Mester Thrand smaa brændende Hjul, Stjerner og Sole med manglefarvede Straaler, som fløj hen i Lften med en klar Lydning og pludselig udflyttedes med et lille Knald.

Drosten fandt dette sidste baade smukt og mærkeligt; men det var dog altfammen tun Smaaing mod hvad Hr. Laurentius havde fortalt om de mageløse og vidunderlige Ting, denne Tusindkunstner var i Stand til. Synet af de smaa Stjerner og Sole, der fløj hen over Hævet og udflyttedes under den lille Aftenhimmel, fornøjede Tilstuerne uendelig, som et aldeles nyt og ubegribeligt Særlyng; men saa vel Folkets Beundring over dette glimrende Lygter, som det smukke, fantastiske selv i dette Luftspejls stemte Drost Aage besynderlig alvorlig. Disse Blim af en ny og hemmelig Kunst, hvis Hjul, uhyre Virkninger han alt havde hørt tale om, forekom ham som Forbud paa sin ny Tidvalder, den hemmelighedsfulde Kunstner bebudede, og hvori alle Sænsmaader og Begreber stude udbides og forandres, og alt det gamle forsvinde som hine Sole og Stjerner, der nu forsvandt over Hævet og udflyttedes. Aage kunde ikke glemme den forunderlige Samtale, han havde hørt mellem Kunstneren og denne Værling om den store, sluffende Drøm, den hele kristne Verden stude rase om i; han saa i den lærde Mester Thrand's særegne Opfattelse af den berøgtede Lektarsteds Lærdom kun et hovmodigt og oprørende Vanvid, som, hvis det nogen Sinde blev herstænde, vilde omhyrte alt stant, sandt og guddommeligt paa Jorden; hans egen Drøm om den forstenede Verden stod endnu gruelig for hans Sjæl; Glæden og Føljelarmen omkring ham blev ham næsten pinlig; han søgte endelig Fred for de angående Forstillingen i det lille Skibsrotapel. Han bøjede sit Ansigt til det malede Træbillede af den helige Jomfru, der her paa sædvanlig Maade var fremstillet med Barnet paa Armen og Verdenslygten med Korset over, som et Rigtstæle, i Barnets Haand. Aage havde folbet sine Hænder til Bøn; men da han lafede sine Dvæle paa Billedet, blev det pludselig ophjst af en Udbud fra Kunstnerboden. Den helige Jomfrus Billede forekom ham i den stærke Lue-Lydning som et høveligt grinende Ufuds-billede; i det samme hørte han et stærkt Knald i Luften, næsten som et Tordenflag, lefagat af et Forfærdelsesfæstigt af Kvinder og Børn. Det lille Kapel rystede; det gamle, ormskultne Madonnabillede vakkede og nedstyrede for hans Fødder. Han for op og ilede ud af Kapellet. Folkets Glæde var forpandlet til Stræt og Forbitrelse. Nogle Kvinder var daanede; en frugtsommelig Kone var kommen for tidlig; en Kapuciner's Stæg var bleven svedet af Luften. — „Trolddom! Djævelstunster!“ — streg man i Munden paa hverandre — „sten ham! brænd ham, den fordomte Hæksmester!“ — „Han er en Kætter!“ — raabte nogle — „en Gudsbespøtter!“ — streg andre. — „Han har sagt, han vil tage Søgnen fra vor Frue og alle Helgene!“ — „Han siger, han vil torbne om Kap med vor Herre selv!“ — „Sten ham!“ — „Brænd ham!“ — „Rast ham i Stranden!“ „Rid Troldhuset ned!“

Under al denne Larm stormede den forbitrede Almue løs paa Udbudstunsterboden. Den lille, uheldige Kunstner havde med sin Amanuensis Hjul sig mellem nogle store Ræsker i Markedsboden. Et Par rasende Almuemænd og en Læghroder trat dem frem under Hjulbodsruinerne for at overbevare dem til Folkets Misshandling. Stadsfogden og hans Svende søgte forgæves at hindre disse Voldfømheber. Endelig traabte Drost Aage til og raabte med høj Røst: „Hold der inde, Landsmænd! rolig her, i Kongens Navn! binder disse Gøglere! men krummer intet Haar paa deres Hoveder! de skal føres til Dom og Straf efter Landsloven, hvis de er af en reifærdiggere sig. Hvad de har vist os, gaar naturligt til, Landsmænd! Disse Føll er klogere, end vi, paa Naturs Kræfter; men de misbruger deres Klogskab til Præl og Gøglereri og Spot med det hellige.“

Saafnart man hørte Kongens Navn og kendte hans og Folkets Vndling, var den forbitrede Almue beroliget. Thrand Hilsiter og hans Amanuensis blev straks bundne af Stadsfogdens Svende og førte til Skibsbroen med alt deres Gods, lefagade af en stor Mængde Mennefter. Drost Aage fulgte dem selv om Bord paa et kongeligt Langskib, der næste Dag stude afgaa til Helsingborg, og det blev paaalagt Skibshøvelingen med sit bevaabnede Mandfæls at sitre Fangerne mod ethvert Overfald.

Saafnart den bundne Tusindkunstner hørte, han var i Sitterhed, men stude føres fangen til en Fæstning, saa han sig om med et stolt Emil: „Min høje, forfulgte Mester havde dog Ret!“ — sagde han — „Tiden er endnu ikke moden for os og vore Lige. Det er farligt, at være klog i en Daarelfæ. Selv det mindste Blim af det Uds, der skal komme, er endnu for stærkt for disse foagshede Barbarer. Det er ikke første Gang, en stor Genius som Aarhundreder for tidlig.“

„Å, elendige Gøglere!“ — sagde Aage — „den store Mand, du vanærer ved at kalde ham din Mester, var en vis og from Klosterbroder, har man sagt mig, men ingen Markstriger og selvgjort Præst. Tat den helige Jomfru og hendes Søn, som du fornægter, for dit Liv i Dag! Det er ikke for din Viddom, men for din Daarstæls og for den Forstyrrelse, du vil udbrede blandt Folket, at jeg har ladet dig binde.“

Førend Aage forlod Langskibet tog han den bundne Hr. Laurentius til Side og betragtede ham med et betægtende Blik. „I er for god til at være denne Gøglers Haandlanger!“ — sagde han — „eders blinde Beundring for hans Kunststæls i de foragtelige Ting har bragt jer til at fornægte og beskæmme eders egen helige Stand og det høje Kalb, I er indbøjet til. Hellig Olaf og de Stæle,

*) Herrens Legeme.

der blev jer betroet, har I forladt for denne vanstaaede Helbedids-Kunstner. Af Ned og Træng skal I nu ikke mer behøve saaledes at fornære jer. Langskibshøvelingen har Befaling til at søge for eders Fjendenshed; han vil i Helsingborg forlyne eder med anstændige Kertelkæder og Høvelpenge. For at redde eders Liv, Hr. Laurentius! har jeg maattet behandle jer haardere, end jeg ønskede. Naar I kommer til Helsingborg, er I eders egen Herre; men eders mistænkkelige Ledsager maa, som Statsfange, oppebide Kongens Antomst og reifærdiggøre sig for ham, om han formaar det. At han er en Lektarbroder, er mig betændt; som saadan er det ham forbudt at drage frit om her i Landet og mislede Folket. Jeg ved ogsaa, han har villet indbide eder i sin Sælt; men — jeg besværgter eder ved den guddommelige Herre og Mester, I har været nær ved at forraabe! — træd tilbage, værdige Hr. Laurentius! og bevar eders udbødelige Sjæl! den er viselig faldet til noget værdigere, saa fandt ikke eders Mæghn og varme Begjæring for det Sønne og helige har sluffet mig. Gud vare med eder! Farvel!“ Aage forlod Skibet uden at vente paa Svar af den høveligt bevægede unge Mand, som Daarerne stode i Dvælene, og som forgæves søgte at rætte ham sin bundne Haand.

Drosten roede tilbage til Stans Skibbro. Det var mørkt Nat, og der var stor Støj paa Skibsbroen. Det var kommet til alvorlig Kamp mellem Drostens Riddere og de hanseatiske Røvmænd, som vare forjagne fra Herberget og havde taget Flugten ned mod Havnen. Berner Kopmand og Henrik Gullandsfarer huggede med deres Skibsfolk drabeligt om sig, men kunde ikke i Vaabensvænde maale sig med Ridder Helmer og de andre forbitrede, unge Riddere, som fandt Medhold hos de Stans-Borgere. „Hug dem ned, de Fællmere! de Bedragerer! de foragtige Hunde!“ — raabte man — „de har dragt faldt Mønt her til Marted! — de har fredløse om Bord!“ — Det git alvorligt og blodigt til. Hanseaterne trat sig søgtende tilbage til deres Baade. Det var Aage umuligt at sitte Fred. De fremmede Røvmænd og største Delen af deres Skibsfolk undkom endelig til deres Stibe ved Hjul af Mørket. De besjædede straks Sejl. Først da de vare i rum Sø, savnede man Ridder Helmer og Drostens raste Vaabensvænde, Anud Hynbo.

Drost Aage maatte næste Morgen tidlig fortsætte sin Rejse uden at kunne opsørge Ridder Helmer og Vaabensvænden. Da Drosten med de kongelige Drabantier forlod Stans, bleve de lefagade gennem Gaderne af en stor Mængde Mennefter. Det lod til, at Borgerne havde erfaret eller gættet Hensigten med dette glimrende Tog.

„For Erik, Kongen hin unge!“

fang man ogsaa her. „Leve Kongen og hans tro Mand!“ — raabte man — „bring ham og Danmark en Dagmar, fære Herrer!“

Aage glædede sig over dette Tegn paa de brave Staaningers Steming; men om et lyfelig Udvald af sin Sændelse havde han kun lidet Haab, og han var i stor Betværing for den raste Ridder Helmers og sin finteste Vaabensvænds Stæbne. Et Par af hans andre Svende og tre af de unge Riddere vare, farligt faarede, blevende tilbage i Stans.

Ottende Kapitel.

Ridder Helmer Blaa havde med de andre unge Riddere fulgt den bramrende Røstoffer og hans Skibsfolk til deres Herberg; de vare bleone enige om paa egen Haand at tugte de overmodige Hanseater. I Herberget havde Drostens Svend forevist en faldt Mønt, høormed en Almuemænd var bleven bebraget i Berner Kopmands Markedsbod; og man paaftod, Røstofferne havde medbragt hele Rister fulde af flige Penge. Man formodede med Høje, at disse faldte Penge vare møntede af de fredløse, som forrige Aar havde fanget nogle af Kongens bedste Møntmestere. Over faldte Penge havde der ofte tilforn været sørt Klage, og nu, da man hørte, Røstofferne indførte dem i Landet, var Forbitrelsen straks bleven almindelig, og det var snart kommet til Slagsmaal med de fremmede Røvmænd og Skippere. Ved Hanseaterens Forjæggelse fra Stans Skibbro havde Ridder Helmer Blaa med stor Hidsighed forfulgt de bevaabnede Skibsfolk; han havde været med at vælte nogle Rister med deres faldte Penge ud i Søen; tilfældigt var han endog med Drostens Vaabensvænde, den forvorne Anud Hynbo, sprungen ud i Baaden efter dem, for at hindre deres Flugt; men her var de bleone overvældede af Mængden og stæls som Fanger ud paa Røstoffer-Studen.

(Fortfættet).

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents.

Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark

og hans Samtid.

Omslag 80.

Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.